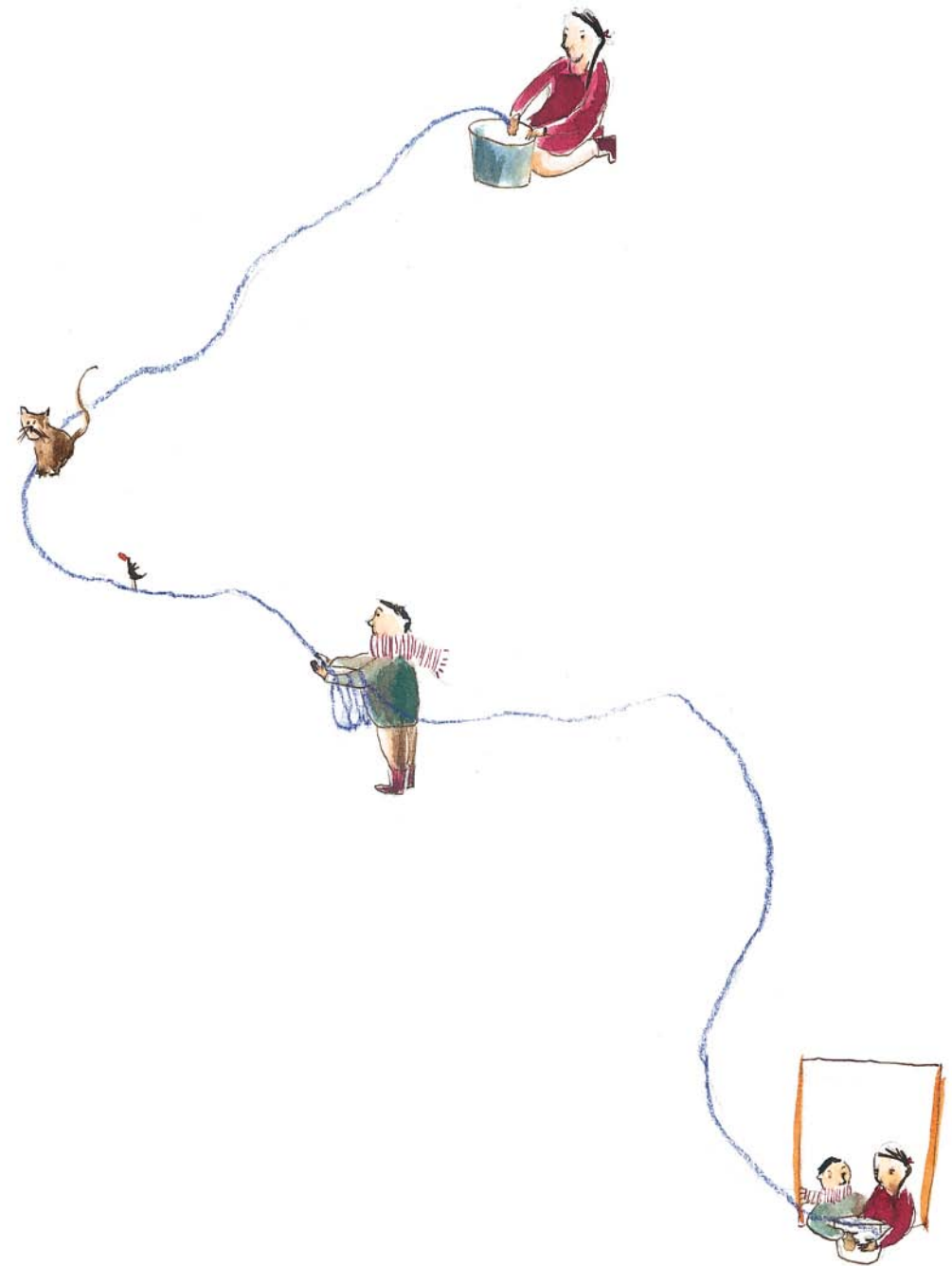

'We moeten iets doen.'

Traag duwt Flore de kamerdeur open.
Ze kijkt naar links. Naar rechts.
Niets te zien.
Of toch: een emmer water.
Die staat hier zo maar in de gang.
Flore weet wat te doen!
Ze sleurt de emmer de speelkamer in.
Fin snapt er niets van.
Wil Flore de kamer doen?
Zus heeft andere plannen.
'Deze kamer ligt boven de voordeur.
Als Habib aankomt,
gieten we de emmer leeg.
Dan wordt hij kletsnat!
Dat vindt hij vast niet leuk!
Dan gaat hij weg!'

Ze zien een grijze wolk aan de horizon.
De wolk komt dicht en dicht.
Eerst is ze aan de rand van het bos.
Dan op de zandweg.
Voor het huis valt de wolk neer.
Habib stapt uit.
Hij heeft snelle benen.
1, 2, 3 ... hij is er al.
Flore duwt het raam open.

‘Nu, Fin! Gieten!’

Samen tillen ze de emmer op.
‘Zo zwaar,’ kreunt Fin.
‘Habib wordt heel nat.
Mam wil hem dan vast niet meer.’

Fin en Flore gieten ... bijna.
Net op tijd kijkt Habib op.
'Ha, ha,' lacht hij.
'Jullie willen me een poets bakken!
Ik heb het gehoord.
Die oren van me horen alles.
Dat is normaal.
Daar dienen oren voor.'
Fin duikt weg.
Flore blijft staan.
Giet ze de emmer toch leeg?
Te laat.
Habib drukt al op de bel.

Ding, dong.

'Ik heb mijn handen voll!
Doen jullie open?'
roept mam vanuit de keuken.

Flore slaakt een diepe zucht.
Ze beent de kamer door.
Ze ziet het paard op wieltjes niet.
Onder haar voet wordt het paard wild.
Hihihihihhi...
Het slaat op hol.
Flore gilt en valt.
Fin houdt zijn hart vast.

'Ik kon mijn benen breken!'

schreeuwt Flore.

'Waarom ruim jij je romm...'

Ze maakt haar zin niet af.
Ze grijnst.
Voelt zus zich niet goed?
Zus voelt zich prima.
Het paard is weer tam.
Flore tilt het beest op.
Ze rent de trap af.
Ze zet het paard voor de deur.
'Een ritje voor de nieuwe vriend van mam ...'

